"То не змія, то черв.
Тут багато такої нехарі.
А гадину зараз ви уздрите", –
сказав брусиловцям сліпий і засвистів.
Ще не чули вояки такого свисту:
невловні переливи,
незвичні колінця,
тони скрадливі –
недобрий свист!
Почули вояки,
захитались буки і трепети,
ворухнулася стіна смерек,
і зашуміла на них умлівіч
велика змія.
Заніміли хоробрі вояки, скаменіли їх руки,
забули про зброю.

"А чого-с така люта?" – крикнув сліпий
і кинув проти неї киптар.
Полоснула по одежині і прошуміла
у темні потоки, у мертве ріща…
Зашкруміла вовна, стліла шкіра…
і вдарила канона!

Схопили вояки стрільби і побігли,
бо полоснуло вогнем,
відриваючи небо від землі…
І в ту яму
упав лицем сліпий.
Зашкруміла земля, стліло небо –
і молився сліпий, бо почувся інший свист,
який поскладав хоробрих вояків
один коло одного…
І вперше заплакав старий

видющими сльозами…
І тяжко повертався
у свої темні роки,
у їх темні потоки,
аж до мертвого ріща…